

Arrest

nr. 76 896 van 9 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. (bijlage 13)

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 17 mei 2011 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 9 november 2011 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk wordt verklaard, die verzoeker op 7 december 2011 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.05.2011 werd ingediend door :

*[E.A.T] (R.R.: [...])
nationaliteit: Marokko
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat er familie van hem in België zou verblijven. Echter, betrokkene bewijst de familieband niet. Een verklaring van een derde, noch het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft voldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij legt echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.

De overige elementen (dat betrokkene sedert 2004 in België zou verblijven, werkwillig is, cursussen Nederlands volgde, actief is als vrijwilliger in de moskee, een diploma in de bouw heeft, een vrienden-en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt) zijn elementen van integratie en deze behoren tot de gegrondheid. Deze elementen worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld.

Dit is de eerste bestreden beslissing

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker eveneens op 7 december 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art.7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het motiveringsbeginsel.

Hij verschaft volgende toelichting:

“Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat de algemene motiveringsplicht voortvloeit uit het fundamenteel recht van de burger op informatie in zijn betrekkingen met het bestuur;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

[...]

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen en de voorgelegde gegevens zelfs incorrect heeft beoordeeld en derhalve haar beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens;

Dat door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen als zijnde onontvankelijk, verder blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen;

Dat verweerder er zich inderdaad slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en de integratie van verzoeker onvoldoende heeft onderzocht;

Dat verweerder de aangehaalde argumenten, welke wel degelijk een bijzondere omstandigheid inhouden, dan ook afdoende dient te motiveren en niet met een stereotiep, algemeen antwoord, zoals in casu;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad in een Arrest dd. 29 oktober 2007 oordeelde dat Dienst Vreemdelingenzaken bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening moet houden met alle elementen van het dossier incl. elementen als de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België. De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich verder ook niet schuldig maken aan standaardformuleringen, maar moet elk dossier concreet onderzoeken;

Dat de redenering van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid er verder toe leidt dat niemand nog kan worden geregulariseerd op basis van integratie en aldus een uitholling inhoudt;

Dat er verder geen rekening werd gehouden met de specifieke situatie van verzoeker;

Dat verzoeker immers reeds sedert 2004 in België verblijft en talrijke familieleden alhier een verblijfsvergunningen mochten bekomen en zelfs de Belgische nationaliteit verwierven, is het inderdaad onmogelijk en totaal onredelijk om te dienen terug te keren naar diens land van herkomst om aldaar diens aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet in te dienen;

Verzoeker verblijft derhalve bijna 8 jaar in België, in zoverre dat de bindingen met Marokko, waar er geen enkel familielid meer verblijft, onbestaande is geworden;

Dat er bij terugkeer naar zijn land van herkomst dan ook onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig is om verzoeker op te vangen;

Dat verzoeker evenmin, gelet op diens langdurige afwezigheid, bij vroegere vrienden kan verblijven, waarmee hij reeds meer dan 8 jaar geen contacten onderhield;

Dat het voor verzoeker in de gegeven omstandigheden dan ook niet mogelijk is terug te keren naar zijn land herkomst nu hij hier nergens terecht kan en in voortdurende angst zouden 'wachten' op zijn doodvonnis;

Dat verzoeker dan ook in voortdurende angst en onder voortdurende stress ondergedoken zou dienen te leven;

Dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land dan ook het slachtoffer zal worden van gewelddaden en zijn fysieke integriteit ernstig in gevaar zal worden gebracht;

Dat de beslissing dan ook onvoldoende werd gemotiveerd en ten onrechte werd geoordeeld dat de buitengewone omstandigheden niet werden aangetoond;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen dan ook niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;”

3.1.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden artikel 9 van de vreemdelingenwet als algemene regel voorziet dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt wordt het hem, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Hieruit volgt dat enkel wanneer de betrokken vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt en er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard. Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn stelling volgens de welke van hem niet verwacht kan worden terug te keren naar zijn herkomstland om daar een aanvraag in te dienen, nu dit juist het basisprincipe is zoals voorgeschreven in artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

In de aanvraag om machtiging tot verblijf heeft verzoeker met betrekking tot de buitengewone omstandigheden de volgende elementen aangehaald:

- Zijn verblijf sedert 2004 in België*
- Het feit dat zijn familieleden (zus, oom en hun gezin) een verblijfsvergunning in België hebben bekomen en zelfs de Belgische nationaliteit hebben verkregen*
- Hij heeft geen banden meer met Marokko*
- Integratie, cursussen Nederlands, inschrijving bij VDAB, vrienden en kennissen*
- Hij vreest bij terugkeer naar zijn herkomstland vervolging*

De verwerende partij stelt vast dat, in tegenstelling tot wat verzoeker zelf beweert, op alle door hem ingeroepen elementen geantwoord werd in de bestreden beslissing. Waar verzoeker meent dat dit niet het geval is, is hij in elk geval niet in staat aan te duiden op welk element de verwerende partij niet is ingegaan, dat hij wel zou hebben aangehaald in zijn aanvraag.

[...]

Met betrekking tot het begrip 'buitengewone omstandigheden', heeft de verwerende partij de eer te verwijzen naar de volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gebaseerd op rechtspraak van de Raad van State: "Teneinde de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde, dient de aanvrager aan te tonen dat het voor hem bij zonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte enz. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (RVV, arrest nr. 71.100, d.d. 30 november 2011)

Verzoeker toont in casu op geen enkele wijze aan dat er elementen voorhanden zijn die hem zouden verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar bij de Belgische diplomatieke of consulaire post, een aanvraag in te dienen.

Waar verzoeker kritiek geeft op het feit dat geoordeeld werd dat de integratie op zich geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat "een goede integratie en meer specifiek het langdurig verblijf, een vrienden- en kennissenkring, de kennis van het Nederlands, het feit dat hij belastingen heeft betaald en al zijn verplichtingen is nagekomen en werkbereid is, verhindert nimmers niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf via de bevoegde diplomatieke of consulaire post wordt ingediend". (RVV, arrest nr. 67.173 d.d. 23 september 2011)

Verzoeker geeft te kennen niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing, maar toont niet aan dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Hij maakt niet duidelijk op welke wijze de elementen verkeerd werden beoordeeld. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk bevonden en er werd ingegaan op alle door verzoeker aangehaalde elementen.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 d.d. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)"

3.1.3.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de

motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan zij is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk is omdat de door hem aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat er sprake is van buitengewone omstandigheden en dus niet blijkt dat hij zijn aanvraag niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Tevens wordt uiteengezet waarom de door verzoeker aangebrachte elementen niet kunnen weerhouden worden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In de tweede bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum en hem daarom een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. In de mate dat verzoeker aangeeft dat verweerder ten onrechte heeft besloten dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet onderzocht worden in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit de stukken van het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker, wat de ontvankelijkheid van zijn aanvraag betreft, verwees naar het feit dat er familie van hem in België woont, dat hij vreest vervolgd te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, dat hij sedert 2004 in België verblijft, dat hij werkwilbig is, dat hij cursussen Nederlands volgde, dat hij actief is als vrijwilliger in de moskee, dat hij een diploma heeft en dat hij een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd.

Verweerder heeft in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd dat de beweerde familieband met personen in België niet werd aangetoond en dat verzoeker ook geen enkel stuk aanbracht ter staving van zijn stelling dat het risico bestond dat hij zou vervolgd worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Deze stellingname wordt niet weerlegd door verzoeker en het is niet kennelijk onredelijk om geen geloof te hechten aan verklaringen die niet onderbouwd worden door bewijskrachtige stukken.

Daarnaast heeft verweerder toegelicht dat de door verzoeker aangevoerde elementen die erop zijn gericht zijn integratie aan te tonen niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden. Deze beoordeling is niet kennelijk onredelijk en is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers "dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoeker betoogt dat hij geen banden meer heeft met Marokko en dat er in dat land onvoldoende humanitaire hulp kan verstrekt worden en dat er ook geen duurzame infrastructuur aanwezig is om hem

op te vangen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel niet dat verzoeker het gebrek aan opvangsystemen in Marokko aanvoerde als een buitengewone omstandigheid die hem verhinderde om een verblijfsmachtiging via de reguliere procedure aan te vragen. Het komt nochtans aan de vreemdeling toe die, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in België tot een verblijf wil gemachtigd worden om uitdrukkelijk mee te delen wat de buitengewone omstandigheden zijn die een belemmering vormen om een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Verweerder kon derhalve met de bewering van verzoeker dat er een opvangprobleem is in Marokko – stelling die die verzoeker zelf onvoldoende belangrijk achtte om in zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden te vermelden – geen rekening houden.

De vaststelling dat verzoeker niet beschikt over een paspoort dat voorzien is van een geldig visum staat verder niet ter discussie.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

“Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat de bestreden beslissing nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat de bestreden beslissing een gedwongen terugkeer inhoudt;

Dat geen rekening werd gehouden met de specifieke toestand in Marokko en de situatie van verzoeker;

Dat verzoeker thans bijna acht jaar in België verblijft, in zoverre dat de banden met Marokko onbestaande zijn geworden;

Dat verder bijna de ganse familie van verzoeker in België woonachtig is en zelfs de Belgische nationaliteit mochten bekomen;

Dat er bij terugkeer naar zijn land herkomst dan ook onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig is om verzoeker op te vangen;

Dat verzoeker bovendien lijdt aan een posttraumatische stressstoornis en slapeloze nachten ondervindt;

Dat het voor verzoeker in de gegeven omstandigheden dan ook niet mogelijk is terug te keren naar zijn land van herkomst nu hij in voortdurende angst zou 'wachten' op zijn doodvonnis;

Dat verzoeker dan ook in voortdurende angst en onder voortdurende stress ondergedoken zou dienen te leven;

Dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land dan ook het slachtoffer zal worden van gewelddaden en zijn fysieke integriteit ernstig in gevaar zal worden gebracht;

Dat het geen betoog hoeft dat eisen dat verzoeker zou dienen terug te keren naar Marokko, om aldaar diens aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet in te dienen, terwijl verzoeker reeds lange tijd in België verblijft inhumain en onredelijk is;

Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat me de nadelen die verzoeker uit deze beslissing ondervindt;

Dat zulks indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen de fundamentele rechten van de mens;

Dat zulks eveneens indruist tegen het beginsel van zorgvuldigheid;"

3.2.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker dezelfde elementen inroept in zijn verzoekschrift als in zijn aanvraag. Met betrekking tot verzoekers aangehaalde vrees, werd het volgende gesteld in de beslissing:

"(...) Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij legt echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene' om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. (...)"

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op hem persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002 nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoeker dient een begin van bewijs bij te brengen, wat hij in casu naliet te doen. Verzoeker beperkt zich tot het uiten van algemene hypothesen die op geen enkele manier gestaafd worden door concrete elementen. Aangezien hij in huidig middel geen concrete, op hem persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengt, kan de schending van artikel 3 van het EVRM niet worden aangenomen.

Verwerende partij kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden nu verzoeker niet aantoont dat de beslissing genomen werd op basis van een verkeerde voorstelling van de feiten. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond."

3.2.3.1. De Raad stelt vast dat verzoeker, zoals verweerder terecht stelt, geen enkel stuk aanbrengt dat toelaat te besluiten dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandelingen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

3.2.3.2. Aangezien verzoeker zich ter onderbouwing van zijn standpunt dat de bestreden beslissingen het evenredigheidsbeginsel miskennen slechts beroept op het feit dat geen rekening gehouden werd

met een aantal beweringen waarvan hij naliet het bewijs te leveren kan ook geen schending van dit beginsel van behoorlijk bestuur vastgesteld worden.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de vernietiging van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK